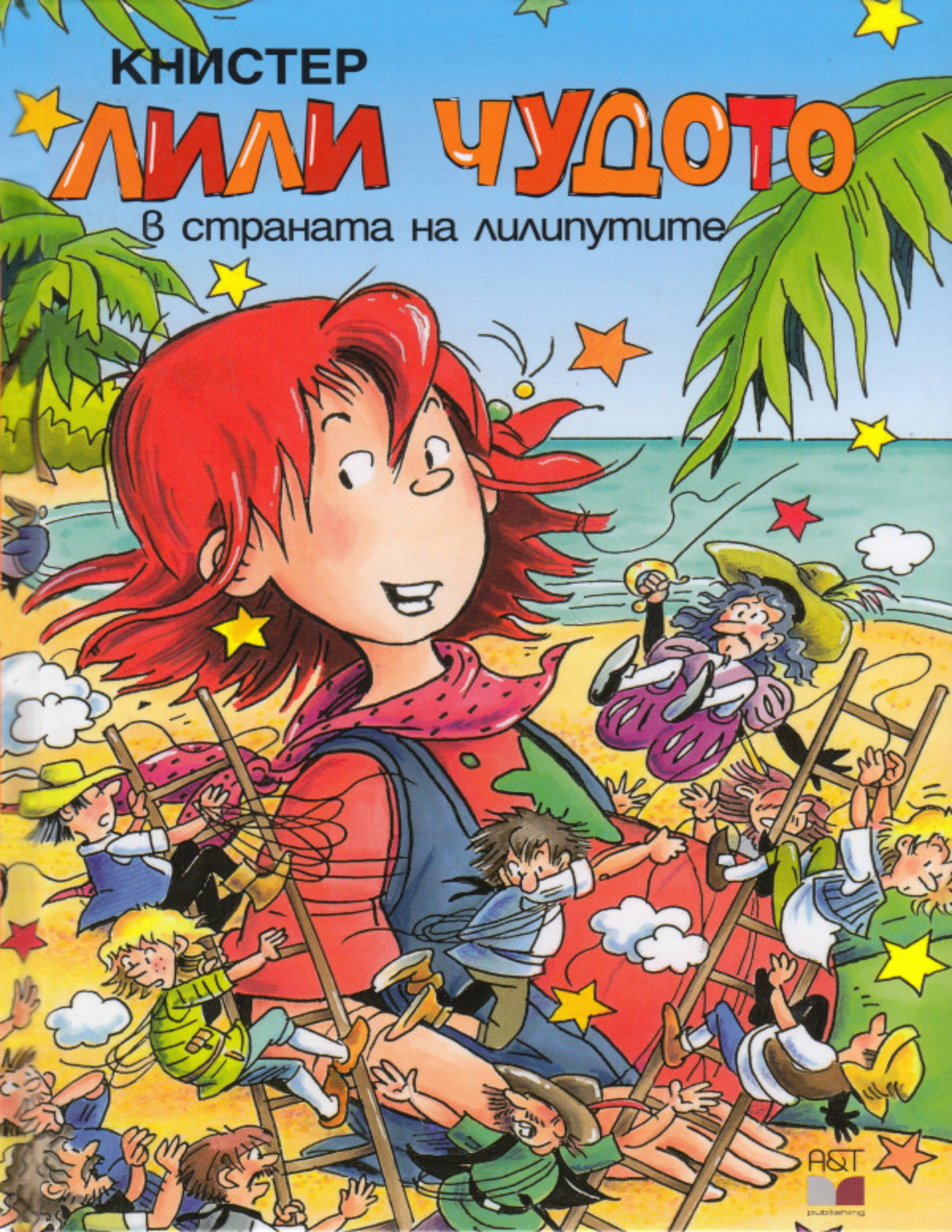

КНИСТЕР

ЛИЛИ ЧУДОТО

В страната на лилипутите

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО В СТРАНАТА
НА ЛИЛИПУТИТЕ

Превод: Марина Михова

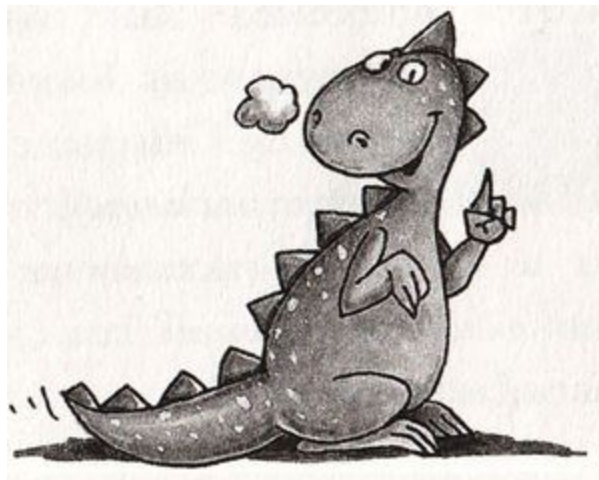
chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото!

Лили обича да прави магии, откакто намери една магическа книга до леглото си. Но магиите имат понякога непредвидими последствия... Например, когато Лили реши да отскочи до острова на лилипутите. Искаше да е великан точно като Гъливер. Но не всичко ѝ тръгна по вода и изведнъж трябваше да се пази от котарака, защото самата тя беше станала лилипут. В тази история се разказва как Лили все пак се завръща в страната на лилипутите и се сприятелява с Мугул. След това ще помогне на стражата от наблюдателната кула да прогони огромния тигров кондор.

В тази книга има две магии от страната на
лилипутите.

Но за целта трябва да я прочетеш цялата!

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу
на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава, но

не съвсем. Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно — книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически заклинания, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай!

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една дума, четката ти за зъби ще се превърне във вещицка метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той е много любопитен и понякога може направо да те ядоса. Въпреки това Лили много си го обича.

Така, сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

— Ако не внимавам, ще съборя кметството, или още по-лошо — училището ви. А аз не искам това — извика Лили.

Тя балансираше на един крак, като с другия беше стъпила на площада.

Преди няколко дена Лили беше извадила малките си пластмасови човечета и оттогава играеше с тях. Ако трябва да сме точни, това беше станало в понеделник миналата седмица. Точно в този ден учителката на Лили беше почнала да им чеше една нова книга: „Пътешествията на Гъливер“ от писателя Джонатан Суифт. Тя им четеше по една глава всеки ден. Но понеже историята беше много интересна, Лили не можеше да чака и беше взела книгата от библиотеката, за да си я чете сама вкъщи. Беше попаднала на прекрасно издание със стари цветни илюстрации. На Лили ѝ харесваше да се рови из книгата и да разглежда картинките. Там можеше да открие толкова много неща!

В книгата се разказваше за невероятните пътешествия на Гъливер по света. Той тръгнал с кораб по море и се озовал на остров, който бил обитаван от много малки човешки същества. В книгата си Гъливер обяснява, че тези същества не били по-големи от палеца му, но затова пък гордостта им била огромна. На всичкото отгоре били и много смели. Мореплавателят Гъливер бил великан в сравнение с тях. Но въпреки това малките човечета успели да го заловят и дори да го оковат.

— Искан ми се да се запозная с тези човечета — измърмори Лили, гледайки илюстрацията на окования Гъливер. — Ние дори сме съименници. Мой дълг е да ги посетя!

Но за съжаление Лили бързо осъзна, че това нямаше как да стане — дори и с помощта на магическия скок. Посредством магическия скок Лили беше обиколила най-невероятните места. Беше посетила

Дивия Запад, викингите, беше се пренасяла и във времето на динозаврите, беше ходила дори на Луната. Но за да направи магическия скок, на нея ѝ трябваше предмет от времето, в което искаше да се озове. Лили започна да размишлява. Г-н Суифт си е измислил страната на лилипутите. Значи нямаше предмет, който можеше да я отведе там. Лили въздъхна. Как да отиде в измислена страна, която най-вероятно изобщо не съществуваше и беше само фантазия? Но тогава тя си спомни, че вече беше ходила в Атлантида. А за Атлантида също не беше много сигурно дали е съществувала. За да отиде в Атлантида, Лили беше проявила фантазия. И сега трябваше да постъпи така.

— Страната на лилипутите носи моето име. Така че на всяка цена трябва да успея да отида там — вдъхна си кураж Лили и започна да рови из магическата книга. — Пътешественически магии — прочете тя. — Щом има магии за пътешествия, със сигурност ще има и магия за страната на лилипутите — предположи Лили.

Но не извади късмет. В книгата нямаше нито дума за страната на лилипутите. Нямаше дори нещо, което да започва с Лили. Ужас!

Докато се опитваше трескаво да разсъждава, някой я стресна. Кой ли можеше да е влязъл в стаята ѝ, без да почука? Леон, по-малкият ѝ брат! За щастие Лили успя в последния момент да скрие магическата книга.

— Нямам време за теб — каза ядосано.

— Трябва да ми помогнеш! То не работи — каза разплакано Леон.

Лили беше наясно, че Леон нямаше да се откаже никога, докато тя не му обърнеше внимание.

— Какво не работи и какъв е проблемът — попита тя.

— Баба ми го подари. Бил е на дядо — изрева Леон, като показва един бинокъл, който беше скрил зад гърба си. — Това трябва да е бинокъл, но той прави всичко по-малко.

Без дори да погледне бинокъла, на Лили ѝ стана ясно какъв беше проблемът.

— Добре, нека да разгледам този бинокъл, който смалва всичко — каза тя и се усмихна лукаво.

След това нарочно погледна през бинокъла от грешната страна.

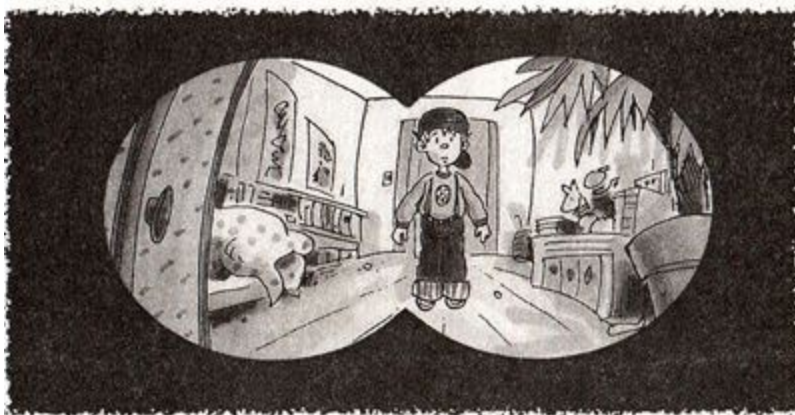
— Ти стана изведнъж толкова малък и толкова далечен — извика тя.

— И аз това казвам. Този бинокъл не става за нищо!

— Абракадабра... — измърмори Лили и започна да върти бинокъла във въздуха. — Пробвай сега.

Тя подаде бинокъла на Леон, но този път от правилната страна. Той погледна и не можа да повярва на очите си.

— Ти го омагьоса — установи той изненадано.

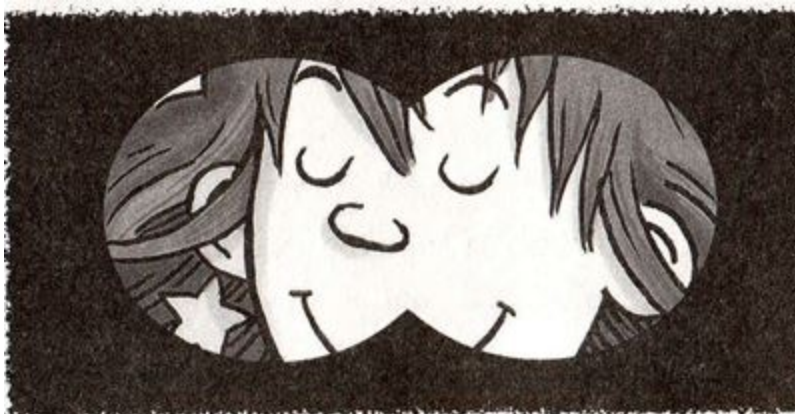

— Няма проблем — каза надутото Лили. — А сега остави умната си сестра сама. Имам по-важни неща за вършене, отколкото да се занимавам с бинокли.

Леон беше на седмото небе и изтича в кухнята. Трябваше да се похвали на мама.

— Мамо, аз винаги съм твърдял, че Лили може да прави магии. Виж какво направи тя с моя бинокъл, който умаляваше всичко!

— Какво е направила? — попита мама учудено.

— Тя омагьоса бинокъла ми — каза гордо Леон, който не можеше да си намери място от радост.

— Какво му имаше? — попита мама.

— Той правеше всичко да изглежда по-малко — обясни Леон.

— Това наистина е една супер магия — засмя се мама.

— А сега трябва да ме оставиш на мира! — извика Лили от стаята си.

Изведнъж Лили трябваше да действа много бързо. Тя скри със замах магическата книга под леглото и извади книгата с приключенията на Гъливер. Трябваше да прочете всичко, за да е подготвена, какво я очаква на острова на лилипутите. Без да подозира, брат ѝ Леон ѝ беше дал страхотна идея...

ВТОРА ГЛАВА

Следобедът не свършваше. Лили изгаряше от нетърпение. Но трябваше да дочака вечерта, за да може да се отправи към острова на лилипутите, без да бъде разкрита. Тя не разчиташе само на тъмнината на нощта, но и на бинокъла на Леон. Лили познаваше брат си много добре. Той нямаше да даде бинокъла си доброволно. Но ако го изчакаше да заспи, щеше лесно да го вземе...

Лили ходеше напред-назад в стаята си, като че ли беше звяр в клетка. Беше толкова нетърпелива, защото я тресеше треска за пътешествия. Непрекъснато отваряше книгата за Гъливер и препрочиташе историята, в която той беше похитен от малките човечета с помощта на хиляди тънки въжета. Лили се замисли и си взе в багажа една ножица. Сигурното си е сигурно... Трябваше ѝ и кутийка кибрит. Той щеше да ѝ помогне да напаля грандиозен огън!

Една муха също щеше да ѝ свърши работа. При нужда можеше да я пусне като бойна муха.

Глупости! Лили сама се изсмя на идеите си. Как щеше да хване тази муха, за да я вземе със себе си?

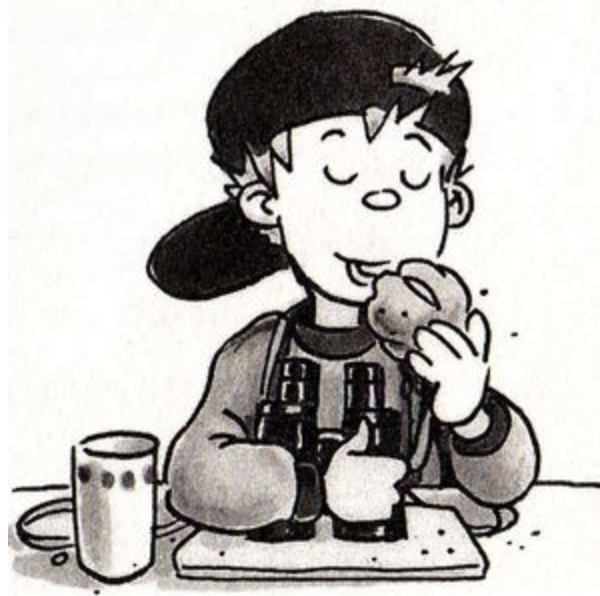
Лили продължи да размишлява. Какъв подарък можеше да вземе за краля на лилипутите? Трябваше да е нещо много малко, за да може това мъничко човече да го носи. Дали да не вземе торбичка с топчета, които лилипутите ще могат да ползват за футболна топка? Или пък да вземе някоя топлийка, която да им служи за копие? Дори и количката с батерии на Леон сигурно ще им е прекалено голяма. Най-добре щеше да е да вземе едно шарено стъклено топче. Дали малките човечета ще могат да го вдигнат?

Тя сложи в джоба си едно.

Лили беше прочела, че лилипутите едва са изхранили Гъливер. Затова тя побърза да се отзове на подканата на мама за вечеря. Трябваше да напълни стомаха си. Мама щеше да се учуди...

По време на вечерята Леон беше сложил бинокъла на врата си. Дано да не легнеш с него да спи. Това можеше да се очаква. Миналата Коледа той си беше легнал с каската за колело, защото не искаше да се разделя с най-готиния подарък, който е получавал някога. Лили погледна критично към Леон. Ако си легнеш с бинокъла, щеше да е невъзможно да му го вземе, без той да разбере. А на Лили ѝ трябваше бинокъла, за да осъществи плана си. Трябваше ѝ и спокойствие. Не искаше да я смуцава нито мама, нито Леон.

— Какво ще правиш днес вечерта? — попита Лили майка си с непринуден тон.

— Ще чета книга в леглото — отвърна мама. — Взела съм си любовен роман от библиотеката и нямам търпение да го прочета.

„Супер!“ — помислили си Лили. „След няколко страници мама със сигурност ще заспи и аз ще мога да се отправя на пътешествие.“

— Аз също мисля да си легна рано — каза Лили и се прозя демонстративно. — Днес се чувствам толкова изморена.

Глупости! Лили не беше никак изморена. Даже напротив!

Тя беше толкова напрегната, защото се радваше на новото си приключение. Дори започна тихичко да си припява: „Лили отива при лилипутите, Лили отива при лилипутите, Лили отива...“.

— Какво си тананикаш? — попита я мама. — Да не смяташ да пътуваш някъде?

Лили се стресна.

— Не. Нещо не си чула както трябва — започна да заеква Лили и се изчерви.

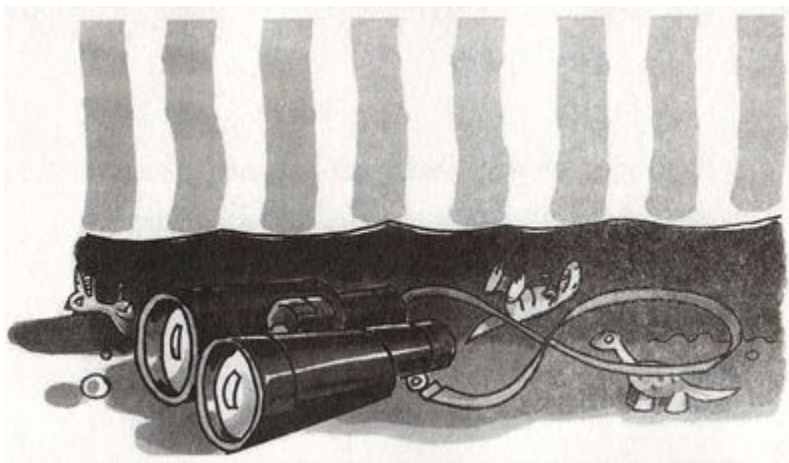
Трябваше да внимава какво прави, за да не се издаде точно накрая.

В седем и половина мама сложи Леон да спи. Когато Лили се промъкна в стаята му, мама още го гушкеше. Тя беше толкова нетърпелива, че не ѝ се искаше да чака, докато Леон заспи, защото това можеше да трае с часове. Поне четиридесет минути щеше да

измисля нещо: „Мамо, жаден съм“, „Мамо, нещо шумоли под леглото ми“, „Мамо, не мога да заспя“. Лили нямаше толкова време. Бинокълът беше на земята до леглото на Леон. Когато мама целуваше Леон за лека нощ, Лили използва момента да вземе бинокъла и да го скрие зад гърба си.

— Лека нощ, Леон. Аз също отивам да спя — каза непряно Лили, но сърцето ѝ щеше да се пръсне.

След като затвори вратата на стаята му, Лили се послуша, за да разбере дали Леон не е забелязал, че бинокълът му го нямаше. Не се чу нищо. Лили облече пижамата си и легна в леглото. Малко след това се появи мама, за да ѝ пожелае лека нощ.

— Хей, ти наистина си си легнала — учуди се мама. — И то съвсем доброволно!

— Нали ти казах хиляда пъти, че съм изморена. — Лили се изчерви. — Домашното по математика беше толкова трудно, а и помагах при почистването на двора на училището. Беше много натоварващо — поизлъга Лили.

Мама кимна и излезе от стаята. Малко след това се звънна на вратата. Чу се шепот и мама отново влезе в стаята на Лили. Тя носеше котка в ръцете си.

— Бях забравила, че съм обещала в събота и неделя да храня Клуни — каза мама, докато галеше котарака зад ушите. — Дано Леон не се е събудил от звънеца. Ако разбере, че котаракът на г-жа Шнатерман е при нас, няма да може изобщо да заспи.

Децата и друг път са се грижили за котарака. Леон много обичаше да си играе с него. Преди да излезе от стаята на Лили, мама каза:

— Ще оставя Клуни във всекидневната. Тоалетната му ще е в коридора. Ако излизаш от стаята си през нощта, не забравяй да затвориш добре вратата, за да не легне Клуни пак в леглото ти.

Лили лежеше в леглото с притаен дъх. Чу как мама първо отиде в банята, а после в спалнята си. Лили стана и облече дрехите си. Това не беше лесно в тъмното. След това се скри под завивките. Искаше да изчака мама и Леон да заспят дълбоко, за да може необезпокоявано да направи магическия скок.

Не след дълго от стаята на мама се чу леко хъркане. Лили се усмихна. Явно любовният роман е бил доста скучен. За всеки случай Лили изчака още десет минути, защото се страхуваше Леон да не се сети за нещо. След като не се случи нищо, Лили започна да се подготвя. Тя сложи романа „Пътешествията на Гъливер“ на бюрото си, като беше отворила на първия разказ. Сега идваше ред на бинокъла. По подобие на Леон тя го обърна наопаки и заглавието „Посещението при лилипутите“ изглеждаше много малко.

— Може да тръгвам. Много ми е интересно дали ще стане — каза си Лили. — Чакай! За малко да забравя да си взема плюшената мишка, за да съм сигурна, че ще се прибере вкъщи.

Тя започна да я търси трескаво под леглото, в чантата за училище. Но къде ли беше? Изведнъж се сети и се отправи към антрето. Мишката беше в джоба на анорака ѝ. Прибра я в багажа си и направи последна проверка на екипировката.

— Стъкленото топче, топлийката и кутийка кибрит.

Това май беше всичко. Трябваше само да настрои алармата на часовника си, за да знае кога да се върне вкъщи. Това беше много важно, защото понякога времето на мястото, където отиваше, не отговаряше на реалното. Ако Лили не се върнеше навреме, мама щеше да забележи липсата ѝ и щеше да се притесни много. Лили не искаше това, защото тогава щеше да се разбере и за нейната магическа книга. Лили трябваше да си остане тайна магьосница...

Лили знаеше заклинанието за магическия скок наизуст и магическата книга не ѝ беше нужна. Тя взе бинокъла, обърна го наопаки, за да може всичко, което виждаше да е умалено. Докато казваше заклинанието, бинокълът трябваше да е насочен към книгата за Гъливер и най-вече към картинката на острова на лилипутите.

*„Следвай своята мечта,
през времето и света...“*

На Лили ѝ причерня и тя почувства как краката ѝ се отделят от пода. Полетът не продължи дълго. В началото вдиша прахоляк, все едно беше в стара библиотека. После изведнъж усети мирис на море. Стана ѝ много топло. Едва беше отворила очи и чу шума на вълните.

— На правилното място съм! — зарадва се Лили. — Бурята е отнесла Гъливер на острова на лилипутите. Усецам бриз, но това със сигурност е море и остров.

Лили почувства твърда земя под краката си и можеше вече да отвори очи. Вятърът разроши косата ѝ. Беше се озовала на плаж, а зад нея беше морето. В близост имаше и палма. Странно, но палмата беше висока колкото нормалните палми. Всичко изглеждаше нормално.

Накъдето и да погледнеше не се забелязваше жив човек. Или пък не? На двеста-триста метра Лили забеляза едно момиче. Но то беше високо колкото нея! Това не беше никакъв лилипут! Лили вече се съмняваше, че е попаднала на правилното място. Нерешително се приближи към момичето. Когато то я забеляза, се изплаши и избяга. Лили се затича след нея.

— Почакай. Искам само да те питам нещо! — извика Лили. — Стой!

Уморена до смърт Лили все пак настигна момичето.

— Няма да ти сторя нищо лошо. Защо бягаш от мен? — попита я тя.

— Не те познавам. Никога не съм те виждала. Мама ми е казвала да не говоря с непознати — отвърна детето.

Лили прецени, че двете са горе-долу на една възраст.

— Аз се казвам Лили — представи се тя. — Не се страхувай от мен. Няма да ти направя нищо лошо!

— Моето име е Мугул — отвърна страхливо момичето. — Тук на нашия остров рядко идват непознати.

— Тук всички ли са толкова високи колкото теб? — попита Лили, защото не издържаше от любопитство.

Трябваше да разбере дали наистина е попаднала на острова на лилипутите.

— Някои са по-ниски, други са по-високи. Защо питаш?

— Ами просто така — отвърна Лили и се постара да скрие разочарованието си.

Не беше попаднала на правилното място.

— Ти по море ли дойде? — попита я момичето. — Не виждам кораб. Не може да си плувала дотук.

— Дойдох по море, но корабът ми вече замина. Ще се върне за мен, когато пожелае това — отвърна Лили.

— По море значи — учуди се Мугул. — Точно като Гъливер.

— Гъливер? Ти познаваш Гъливер? — учуди се Лили.

Е, поне беше по следите на Гъливер, дори и да не беше в страната на лилипутите. Но Гъливер е бил и на други места по света.

- Да, говоря за Гъливер, човекът планина.
— Човекът планина! — стресна се Лили.

Така са го наричали само лилипутите и никой друг, защото те не са знаели думата „великан“.

— Аз за съжаление не го познавам — обясни Мугул. — Но моите родители често ми разказват за него. Той е дошъл по море и бил огромен човек. Ти дори не можеш да си представиш колко висок е бил той. Какво ли не бих дала да видя и аз поне веднъж в живота си такъв човек-планина.

— Майка ти по-ниска ли е от теб? — попита Лили.

— Не, разбира се, че не — засмя се Мугул. — Родителите ми са по-високи от мен. Ти пък какви въпроси задаваш...

Лили се обърка тотално и започна да размишлява на глас:

— Щом Гъливер е бил много по-висок от нас двете, това означава, че ние...

— ... сме по-ниски — допълни Мугул, като се засмя.

— Да, така е! — но на Лили изобщо не й беше смешно.

В този момент ѝ стана ясно, че наистина е попаднала в страната на лилипутите, но и че тя самата се беше смалила. Тя беше станала лилипут. Лили — лилипут! Изведнъж я обляха топли вълни. Затова и всичко наоколо ѝ изглеждаше нормално. Потънала в мисли, Лили ритна една мида към морето.

— Какво ти е? — попита я Мугул загрижено, защото забеляза колко отчаяно гледаше Лили.

— Нищо ми няма — отвърна Лили, защото нямаше как да обясни на момичето какво беше станало.

Може би трябваше да направи скока без помощта на бинокъла. Точно така. Това беше нейната грешка. После прошепна тихичко:

— Ще се върна вкъщи, но преди това ще си взема предмет от острова на лилипутите. С негова помощ ще се върна чрез магическия скок не като лилипут, а като човек-планина.

Мугул ококори очи.

— Не те разбирам.

Лили се стресна. Беше мислила на глас.

— Не ми обръщай внимание — отвърна бързо тя. — Някои неща в живота са като вълшебство. Ще изчезна за малко и отново ще се върна. И ти обещавам, че тогава ще съм висока колкото Гъливер. Имам една молба към теб. Може ли да ми дадеш нещо за спомен? Не трябва да е нещо скъпо. Важното е да е оттук. Може да е копче или кърпичка.

— Мога да ти подаря моето стъклено топче — отвърна момичето.

— Добра идея — отвърна Лили. — Ще си разменим топчета. И аз имам едно за теб.

Лили изрови топчето от чантата си. За щастие то също беше станало малко. В противен случай нямаше да може да се нарече топче, а гюле.

Лили се замисли за миг. Дали щеше да е правилно да направи магическия скок пред очите на Мугул и така да разкрие тайната си? Но къде можеше да се скрие? Плажът беше голям и никъде нямаше място, където да се уединиш.

„Какво пък?“ — помисли си тя. И без това щеше да се появи като Лили — великанът и щеше да озадачи достатъчно лилипутите. Нямаше да е проблем, ако те знаеха и за магическите ѝ способности. Лили прибра топчето на Мугул в джоба на панталона си, притисна плюшеното мишле до сърцето си и изрече заклинанието за магическия скок.

ТРЕТА ГЛАВА

Лили се приземи. Но къде беше попаднала? Това май не беше нейната стая, или пък май беше? Лили беше объркана. Това не можеше да ѝ се случва!

Измина време докато очите ѝ привикнаха на тъмнината. Що за небостъргач беше това! А този мост? А палмата? Помощ! Къде се беше озовала? Лили се обърна и се огледа. Наблюдаваше всичко с почуда. Изведнъж осъзна какво се беше случило и ѝ стана лошо. Небостъргачът беше нейният шкаф. Мостът беше бюрото ѝ. А огромната палма беше цветето в стаята ѝ. Всичко около нея беше огромно! Не, предметите си бяха нормални, тя беше станала много малка! Тя все още беше във формат на лилипут. Лили погледна към леглото си. Дори и да подскочеше, нямаше да успее да легне там. Беше безпомощна. Дори ключът за лампата беше прекалено високо на стената. Какво да прави?

Как да стане отново висока? Лили се свлече на земята. Едва когато седна, забеляза, че е седнала върху напръстник. Той беше паднал, когато беше търсила топлийката.

Всеки съвет щеше да ѝ е от помощ в този момент. Отдавна не се беше озовавала в такава безизходица. Лили започна да напруга мозъка си.

„Магическата книга!“ — сети се изведнъж тя. Разбира се, че трябваше да намери правилното заклинание, за да стане пак висока. Смътно си спомняше, че веднъж беше попадала на заклинание, с което да уголемява нещата. Но за жалост не го знаеше наизуст. Нали можеше по всяко време да погледне в книгата.

Хайде, не трябваше да губи време!

Книгата все още беше под леглото ѝ. Лили дори не трябваше да се навежда, за да стигне до нея. Дори можеше да марширува под леглото си.

Помощ! Лили застана като вцепенена. Какво беше това? Пред леглото ѝ имаше три чудовища със застрашителна захапка. Мравки! Но бяха големи колкото плъхове. Те чакаха Лили да се приближи, за да могат да я нападнат. Започнаха да се придвижват към нея, отворили заплашително уста.

Помощ!

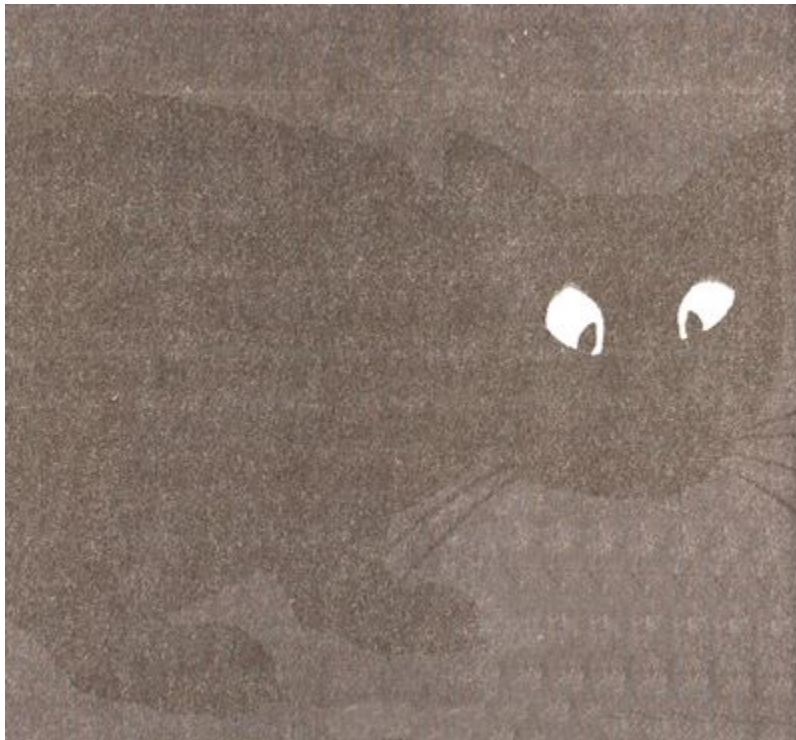
Лили беше по-бърза от тях. Като светкавица тя се скри под нещо вълнено. Размина ѝ се! Едва сега забеляза, че се беше скрила под пуловера си. Тя започна да търси в джоба на якето си топлийката. Но когато я извади, забеляза, че и тя беше станала прекалено малка. Нямахше да ѝ помогне срещу мравките. Трябваше ѝ топлийка с нормална големина, за да може да се защити от тях.

Лили започна да размишлява къде беше сложила топлийките. Те бяха в кутията за шиене на бюрото ѝ. Но то беше прекалено високо за нея. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се отбранява с малката топлийка. Може би щеше поне да убоде мравките и те да избягат...

А какво щеше да стане, ако не успееше? На Лили не ѝ се мислеше за това. Тя нямаше друг избор. Чудовищата седяха точно пред магическата книга, все едно я охраняваха. Лили погледна предпазливо изпод пуловера. Огромните мравки все още ходеха напред-назад като стражари. Нямаше време за губене. Лили извади топлийката и се изправи смело срещу мравките. Когато първата мравка се спусна към нея, Лили я намушка и уцели! Не знаеше какво точно е направила, но мравката избяга и другите две я последваха. Пътят към книгата беше свободен. Беше успяла.

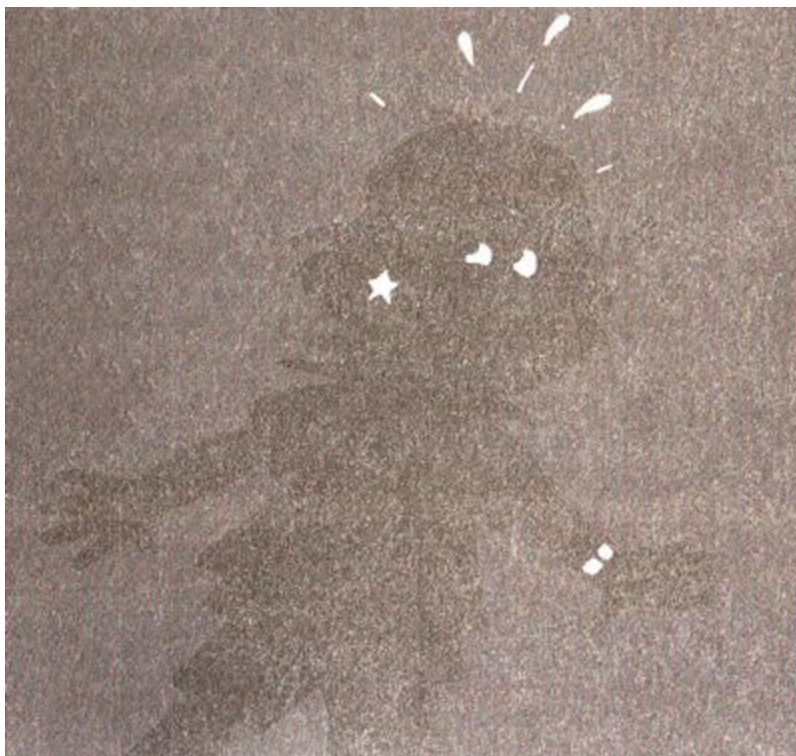
Предпазливо, стъпка по стъпка Лили се придвижи напред. Под леглото беше толкова тъмно, че едва виждаше ръката си. Мислите ѝ се въртяха около заклинанието, с помощта на което щеше да стане пак нормална и което беше видяла преди време.

Изведнъж чу фучене зад себе си. Лили се обърна изплашено. Две огромни зелени очи я гледаха. Какво беше това? Дъхът ѝ спря. Отново се чу фучене, като че ли това беше някакво огромно хищно животно, което можеше да се види само в зоологическата градина. Огромните очи се бяха заковали в нея.

Изведнъж Лили се сети кой беше това — Клуни. Котаракът сигурно беше влязъл в стаята ѝ от коридора. Стана ѝ смешно, но трябваше да се вземе в ръце, защото при тази ситуация, в която беше лилипут, котаракът беше за нея хищник, който с една-единствена захапка щеше да ѝ откъсне ръката. Не ѝ се мислеше на какво друго беше способен. Ужас! Лили се опита да бъде възможно най-тиха, за да не раздразни животното.

— Клуни, аз съм! — опита се да успокои котарака.

Но той отвърна със злобно съскане.

— Разбира се, че не разпознава гласа ми — изохка Лили. — Станал е толкова писклив.

Може би Клуни я беше взел за мишка. Лили дори не се осмели да довърши до край мисълта си.

Клуни щеше да я изяде като деликатес. Ох, защо не беше послушала мама, която ѝ беше казала да затваря стаята си, за да не влезе Клуни. Но съжалението не ѝ беше от полза сега.

Лили започна да мисли трескаво как можеше да се отърве от котарака. Започна да се озърта. Под леглото близо до стената тя напипа

една жълта топка, която беше голяма колкото нея. Веднага се сети, че това беше топка за тенис.

— Клуни обича да си играе с нея — спомни си Лили.

Трябваше ѝ много сила, но накрая успя да избута топчето до края на леглото. С периферното зрение забеляза, че котаракът я наблюдаваше. Очевидно беше забелязал топчето. Лили не трябваше да го дразни. Ако животното се хвърлеше прекалено рано към топчето и се завреше под леглото, Лили нямаше да има никакъв шанс.

До вратата имаше две-три крачки, но те се сториха на Лили като цял маратон. Тя нямаше друг избор. Трябваше да избута топката през вратата, като се надяваше на две неща.

Първото: Клуни трябваше да последва топката и да не се занимава с нея.

Второто: веднага след като котката излезеше от стаята, Лили трябваше по някакъв начин да затвори вратата.

Огромното животно все още дебнеше около леглото ѝ и не я изпускаше от очи. Лили си пое дълбоко въздух. Трябваше да събере кураж.

Пъшкайки тя успя да избута топката през цепнатината на вратата. Клуни все още не се помръдваше, а продължаваше да я наблюдава. Още едно побутване през прага и топката щеше да е навън. Лили изскочи в коридора и се скри в една обувка. Запуши нос и зачака.

Бинго! Клуни се появи в коридора и подгони топката. Сега въпросът беше дали Клуни щеше да се сети за нея или щеше да продължи да си играе с топката?

За щастие Клуни беше решил да си поиграе с топката. Сега или никога! Лили светкавично изскочи от прикритието си и се шмугна в стаята си. Започна да тласка вратата с всички сили. Тя действително се помръдна, но на Лили не ѝ стигаха сили, за да я затвори. Многократно се засилваше и подскачаше като каратист към вратата, но без успех!

Накрая се отказа. Трябваше да разчита на късмета си, че Клуни ще се занимава с топката дълго време и няма да я притеснява. Лили се върна под леглото, за да намери спасителното заклинание.

Като застана пред книгата се сети, че беше направила грешка. Книгата не можеше да се отвори под леглото, защото то беше прекалено ниско, а книгата прекалено голяма. Как щеше да избута

тежката книга изпод леглото и да я разтвори, за да намери заклинанието?

Колко тъпо! Как изобщо си го беше представяла? Лили беше толкова сигурна, че щеше да намери отговор на малкия си проблем в книгата, че беше забравила за тази подробност.

— Изглежда смаленият ми мозък не може да мисли по-мощно!
— измърмори тя.

С гръб към книгата тя започна да размишлява. Трябваше да намери решение за проблема си и то без да използва магия.

Трябваше да започне отначало: Как беше попаднала в тази ситуация? Как беше станала малка и се беше озовала в страната на лилипутите?

Беше казала заклинанието за магическия скок и беше погледнала през бинокъла, след което всичко около нея беше станало малко.

Лили се почеса по главата и си помисли: „Защо да не пробвам със заклинанието още веднъж, но този път да погледна от правилната страна“.

Реши да опита, но в следващия момент се спря. Бинокълът беше високо на бюрото ѝ до книгата за Гъливер. Щеше да е трудно. Но от светлината на уличната лампа забеляза нещо да блещука под бюрото. Бинокълът! Сигурно беше паднал! И какво чудо! И той беше станал много малък. Та нали Лили го беше държала в ръка, докато беше казвала заклинанието. Този път тя погледна през бинокъла от правилната страна. Дали това беше спасението? О, не! В този момент Клуни се появи на вратата. Като го гледаше през бинокъла, той изглеждаше още по-голям и страшен. Не трябваше да се разсейва!

Докато казваше заклинанието за магическия скок, Лили притисна до сърцето си топчето на Мугул.

— Клуни, изчезвай. Лилипути, идвам...

След кратко летене Лили усети шума на морето и почувства топлия южен вятър по кожата си. Когато отвори очи, всичко изглеждаше по-различно от първото ѝ посещение. В това нямаше

нищо странно, защото сега всичко беше много малко. Пясъкът по плажа беше по-фин, дърветата бяха колкото ръката ѝ. Лили не виждаше Мугул. Дали не се беше скрила, защото се страхуваше от огромното тяло на Лили? Във всеки случай Лили беше станала човек-планина.

Лили реши да легне, за да изглежда по-малка. Сигурно и Гъливер беше направил така, защото Лили си спомняше, че беше прочела как той е заспал изморен на плажа. Когато се беше събудил, лилипутите го бяха вързали със здрави въжета. Въпреки че и ръцете и краката му са били завързани, той без усилие е успял да се измъкне поне отчасти. Въжетата на лилипутите били като тънки конци за него. Може би беше добре и Лили да се престори на заспала. Със сигурност така лилипутите нямаше да се изплашат от нея и щяха да я доближат. Така и стана. Лили тъкмо беше легнала, когато чу малки стъпчици да я приближават. Трябваше да се въздържа и да не губи търпение, защото любопитството ѝ беше прекалено голямо. Не трябваше да отваря очи, защото рискът да изплаши малките човечета беше прекалено висок.

След минута почувства нежен натиск върху ръцете и краката си. Сигурно това бяха въжетата, с които лилипутите се опитваха да я вържат. Лили трябваше да запази самообладание, когато почувства гъделичкане по ръката. Сигурно лилипутите поставяха стълба, с която да могат да се покачат до корема ѝ. Изведнъж Лили почувства и дърпане на косата ѝ. Дали връзваха и нея? Веднага след това последва гъделичкане в носа. Някой бъркаше в носа ѝ с четка или с копие. Лили се опита да не кихне, но не успя.

— Апчихууу... — експлодира от нея.

Тя усети как човечетата върху гърдите ѝ паднаха и повдигна глава, за да види какво се случваше. Малките човечета все още отчаяно се опитваха да се задържат за тениската ѝ. Някои за съжаление паднаха върху мекия пясък. Чуха се ругатни и викове.

На Лили ѝ стана мъчно, че беше уплашила лилипутите и ги беше преобърнала с главата надолу. Трябваше да се насили да не се изсмее, защото беше много смешно как малките човечета, въоръжени с копия, се мъчеха да запазят гордата си осанка, въпреки че повечето бяха паднали на земята. Лили се опита да ги успокои, но това ги изплаши още повече. Затова Лили реши не предприема нищо и просто да изчака, за да не предизвиква ненужна паника.

След малко лилипутите се успокоиха.

Някои се осмелиха дори да се качат отново върху Лили, за да могат да я разгледат по-добре.

Лили също разглеждаше малките човечета. Колко малки бяха! Дори и най-високите стигаха едва до глезена на Лили. Дрехите им бяха като от средновековието. Жените носеха рокли, престилки и шапки. Обувките им бяха богато украсени. Мъжете носеха панталони, дълги сака, ботуши и шапки.

Лили се опита да говори особено тихо и любезно:

— Добър ден, уважаеми жители и жителки на царството на лилипутите. Имам честта да ви посетя, като следвах стъпките на Гъливер, който е бил вашият първи гост, назован от вас човекът планина.

Чу се шушукане. Лили не беше сигурна дали лилипутите си спомняха Гъливер с добро. Затова добави шепнейки:

— Тогава сте се страхували, че няма да можете да изхраните Гъливер. Сега не се притеснявайте за това. Няма да изям вашите запаси. Аз съм си донесла провизии — излъга Лили. — Няма да ви изям и ушите, както се казва в моя свят. Не обичам уши, предпочитам кексчета.

Лилипутите се изсмяха.

— Ще дойдат ли и други като теб? — попита един лилипут, който имаше богато украсени доспехи. — Трябва да знаеш, че ако тук дойдат още двама или трима като теб, ще смачкат всичко на острова и ще нанесат големи щети.

— Никой друг няма да дойде — успокои ги Лили. — Гъливер много добре е успял да запази пътя към вас в тайна. Никой, освен мен няма да успее да дойде тук. Само аз зная пътя. Аз съм внучка на Гъливер.

Лили спря за момент да говори. Тя излъга, но се чувстваше толкова близка на Гъливер. После добави:

— ... неслучайно са ме кръстили Лили.

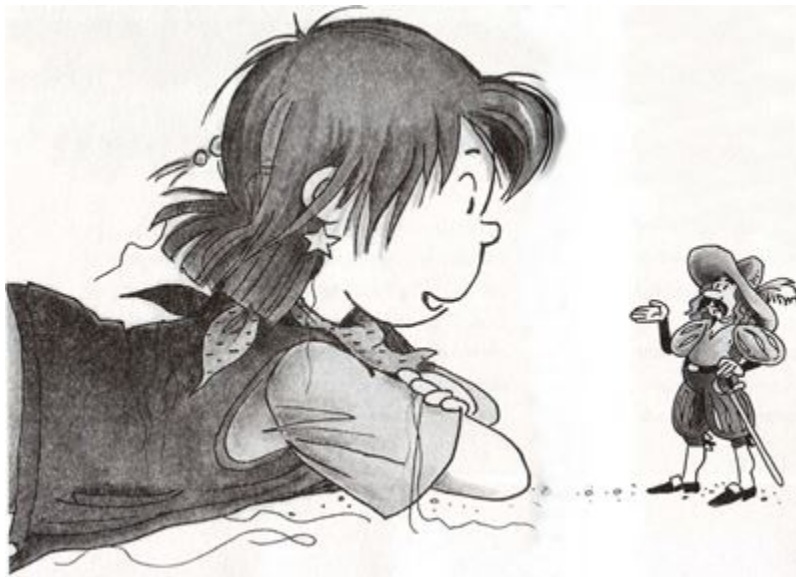
— Лили! Лили! — започнаха да викат лилипутите с тънките си гласчета. — Колко хубаво име! Лили! Лили!

На Лили ѝ беше неприятно да скандират така името ѝ, затова смени темата:

— Къде е Мугул? Не я виждам сред вас.

— Ти познаваш дъщерята на началника на стражата? Откъде? — учудиха се лилипутите. — Тогава сигурно знаеш и за това, което заплашва нашия народ.

— Не, разкажете ми. А какво общо има Мугул с това?

Един доста добре облечен лилипут се качи на височината на носа на Лили и отговори:

— Бащата на Мугул е на стража на кулата. Мугул отиде там да му занесе ядене. Когато той е на служба не трябва да отделя поглед от хоризонта дори за секунда, защото трябва да алармира веднага щом се появи тигровият кондор.

— Тигров кондор? — попита объркано Лили.

Тя не беше чувала никога за подобно нещо.

— Тигровият кондор напада понякога нашия остров и взима със себе си някой от нас. Хваща този, който не успее навреме да се скрие вкъщи. Може да се каже, че кондорът идва и изяжда някой от улицата.

Лили попита:

— Какво общо има бащата на Мугул?

— Щом е на стража, е отговорен за безопасността на острова. Той се оглежда за кондора и ни предупреждава със своя рог, когато го види. Тогава ние имаме време да се скрием в къщите ни, където кондорът не може да ни изяде. Почти щеше да си счупи човката на нашите покриви.

— Браво! Значи сте решили проблема си — отвърна Лили.

Чу се тъжна въздишка:

— Не, само ако беше така! Не мисли, че е толкова лесно... Ха, този човек-планина няма никаква представа!

Лили чу от всички страни ругатни и негодуване.

— Чуйте — Лили се опита да успокои развълнуваните лилипути. — Обяснете ми какъв е проблемът — помоли ги любезно тя.

Едно малко момче се изправи пред нея и ѝ обясни:

— Проблемът ни е, че не можем да построим кулата за наблюдение достатъчно високо, за да можем да виждаме надалече. Въпреки че кулата е на най-високата ни планина, често виждаме кондора, когато е прекалено късно. Звярът винаги успява да отмъкне някой от нас!

— Заведеше ме при вашия цар и ме оставете да разгледам кулата ви — каза веднага Лили. — Не съм строител, но може би ще успея да ви помогна...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като Лили се освободи и от последните окови, лилипутите ѝ показаха двореца. Лили тръгна много предпазливо стъпка по стъпка, като се опитваше да не смачка малките полета и гори, поляни и поточета.

Изведнъж забеляза малкото, китно градче, което се беше сгушило между хълмовете. Градът беше обграден от каменен зид. Очите на Лили се насълзиха от умиление. Всичко беше толкова малко! Веднага забеляза една прекрасна сграда в центъра. Това беше дворецът. Златните му покриви имаха безброй кулички, на които се вееха знамена. Всички улици водеха към него. Уличките бяха толкова широки, че Лили успя да се доближи до двореца, без да нанесе щети. Пред вратата имаше голям площад, където имаше място Лили да легне по корем и да погледне през прозорците в замъка. Лили много внимаваше да не размаже някого. Както и очакваше, палатът беше много богато украсен. Мебелите имаха дърворезба и блестяха от злато и пурпурночервено.

— Здравейте — прошепна Лили на стражата пред вратата.

Не ѝ се искаше да говори по-високо, за да не изплаши някого, но стражата беше предупредена. Те не показаха уплаха.

— Името ми е Лили — каза предпазливо тя. — Искам да говоря с вашия цар, за да обсъдим проблема с ужасната птица и наблюдателницата ви.

Тогава едно човече излезе пред нея. То носеше прекрасни дрехи и се представи:

— Аз съм Перлепос Драгурон. Аз ръководя кралската стража и съм братовчед на цар Аурурон. Негово Величество ще Ви посрещне при кулата. Там ще може да е на Вашата височина, което отговаря на неговия ранг и чест. Понеже нямаме много време, той иска да сте там преди залез-слънце.

— Къде да намеря тази кула? — попита Лили, но мъжът се скри отново в двореца.

Лили се изправи предпазливо и се огледа. Явно тази кула наистина не беше много висока, щом не можеше да се види оттук. Накъде трябваше да тръгне?

В този момент тя забеляза две каляски да излизат от двореца. Лили не можа да сдържи възторга си! Кончетата бяха толкова сладки!

„Трябва да разкажа на Мона“ — помисли си Лили. Расови коне в леко формат! Човек можеше да ги гушне и да ги вземе в ръце. Мона щеше да е във възторг. Жалко, че Лили трябваше да си остане тайна магьосница... Това щеше да ѝ е трудно, особено след това приключение.

Но сега не можеше повече да мисли за Мона, защото трябваше да последва каляските, които вече бяха напуснали стените на града и които беше ясно къде отиваха.

— Много странни обичаи имат тези лилипути — каза си Лили. — Дано да не пътуват прекалено бързо, за да мога да ги последвам до кулата.

Лили напразно се притесняваше, защото ѝ бяха необходими само няколко крачки, за да излезе от града. Доколкото можеше да прецени, каляските се бяха отправили на юг, срещу обедното слънце.

Лили се усмихна, защото беше много смешно как малките крачета на кончетата бързаха по улицата. Лили беше отзад и отдалече гледката беше все едно мишка води слон.

След като Лили мина през няколко планини и едно езеро, наблюдателната кула се видя на хоризонта. Дори оттук се виждаше, че за размера на лилипутите тази кула беше с огромни мащаби. Кулата беше малко по-висока от Лили.

Лили забави крачка, за да може да даде преднина на царя и той да се качи на кулата. Тя знаеше, че за царя беше важно да не го гледат отвисоко. Тя не искаше в никакъв случай да накърни гордостта му. А и за Лили беше по-лесно да говори очи в очи с него.

Когато Лили стигна до кулата, каретите вече бяха пред входа. Очевидно всички се бяха качили до върха на наблюдателницата. Тя се състоеше от няколко етажа като най-отгоре имаше тераса, на която бяха монтирани различни апарати. Един телескоп гледаше към центъра. Със сигурност той не се използваше за гледане на звездите, а за наблюдение на хищната птица.

Кулата беше толкова висока, че Лили трябваше да се изправи на пръсти, за да може да разговаря с царя очи в очи. Но кулата не беше толкова висока, че да може да се наблюдава целият остров на лилипутите.

Лили забеляза един мъж, облечен в тъмни дрехи. Може би това беше бащата на Мугул, капитан на стражарите в кулата. Той изглеждаше много сериозен и зает и изобщо не обръщаше внимание на спектакъла около себе си. Непрекъснато следеше небето над тях.

— Здравей, Мугул! — провикна се радостно Лили, когато забеляза малката си приятелка.

Лили усети, че хората на терасата се стреснаха. Едва тогава осъзна, че може би е викнала прекалено високо.

— Здравей, Лили. Ти наистина се завърна толкова висока, колкото Гъливер — извика с тънкото си гласче Мугул. — Но внимавай. Така, както си се развикала, могат да те чуят на целия ни остров!

— Много съжалявам — извини се Лили. — Забравих...

— Искам да ти представя нашия цар — извика Мугул. — Това е цар Аурурон. Той няма търпение да се запознае с теб.

Изведнъж царят взе думата и Лили се учуди с какъв висок и плътен глас говореше той.

— Докладвах ми, че ти имаш възможно решение на нашия проблем с наблюдателната кула. Всички наши надежди се крепят на теб, внучко на човека планина. Но искам да ми кажеш как възнамеряваш да направиш кулата ни по-висока и по-стабилна.

— Имате право, че не мога да направя това сама, защото не съм по-умна от вашите строители, които са построили тази прекрасна кула. Но имам предвид нещо друго. И това е нещо, което ще ви позволи да се издигате във въздуха като птица.

— Да не искаш да кажеш, че можеш да летиш? — отвърна недоверчиво царят. — Дори и вие от расата на човека планина да можете да летите, какво ще ни помогне това на нас? Да не искаш да кажеш, че ще научиш нашите мъже от кулата да летят?

Всички започнаха да се смеят, а бащата на Мугул събори телескопа от страх.

— Да, точно това искам да направя — отвърна убедително Лили. — И искам да започна с Вас, Ваша Чест. Ще полетите по-високо от всяка кула, която някога изобщо ще построите.

Лилипутите спряха да се смеят и загубиха ума и дума. Мугул първа се осъзна и извика към Лили:

— Аз мога да съм първата, която ще тества летенето. За нашия цар е прекалено рисковано да излага живота си на такива изпитания. Въпреки че не се съмнявам в неговата смелост — каза бързо тя, като погледна царя.

Всички започнаха да ръкопляскат.

— Внимавайте всички — каза Лили, като се възхити на смелостта на момичето.

„Тя обича приключенията като мен“, помисли си Лили и заобича момичето още повече.

— И аз искам да тествам летенето — каза бащата на Мугул и остави наблюдателницата за секунда. — Така или иначе ще мога по-лесно да алармирам за опасностите от въздуха.

— Добре, да не губим повече време. Много ми е интересно какво ще стане — каза царят и се настани по-удобно в наблюдателницата.

— Почакайте, трябва да направя някои приготовления. За това ще ми е необходима помощта на хората ви. Искам да ми доведете най-добрия шивач и тъкач на царството. Също така се нуждаем от хартия и въглени за рисуване. Ще се срещнем на големия площад пред вашия дворец.

С тези думи Лили се обърна и се запъти много внимателно към града. В мислите си тя вече планираше всяка стъпка от идеята си.

— Да се изрежат ивици от плат и да се зашият, въжета за затягане, една голяма тенджера, нацепени на тънко дърва, хартия и кибрит...

ПЕТА ГЛАВА

Когато стигна до двореца, Лили нарисова върху асфалта кръг с диаметър около два метра. След това помоли шивачите да ѝ донесат най-финия плат, който имат.

— Платът трябва да е толкова голям, колкото кръга, който нарисовах. От него ще направим балон — обясни Лили.

— Какво е това балон? — попитаха шивачите.

— Това е кълбо от плат, което отдолу има дупка — обясни Лили.

Тя нарисова на асфалта колко голям трябва да е отворът.

— Това се нарича балон, но платът трябва да е много фин и лек. Това е много важно.

Шивачите се върнаха бързо в двореца, за да могат да подсигурят всичко. Лили се обърна към кошничарите.

— Трябва да ми изработите един стабилен кош. Той трябва да е толкова голям, че в него да се побират два лилипута и известно

количество нацепени дървета. Трябва ми и най-голямата ви тенджерата, която да сложим между кошницата и балона. Там ще запалим огън.

Кошничарите кимнаха, въпреки че не разбираха много добре какво цели Лили с тази конструкция.

След няколко часа и шивачите приключиха с плата за балона, точно както го искаше Лили. Тя завърза кошницата под балона, който се разстла до коша на паветата.

Лили поиска да ѝ донесат и други неща от списъка ѝ. Царят гледаше с любопитство от балкона на двореца, който стигаше до коленете на Лили.

Лили започна подготовката. Тя напълни тенджерата, която не беше по-голяма от чашка за яйце, с хартия и нацепени дърва. След това отиде до царя и му каза:

— Трябва да извикаме главния страж на кулата и дъщеря му, за да направят пробния полет. Ваше Величество, трябва да изпратите в кулата на пост друг страж, за да не остава островът без охрана, докато Мугул и баща ѝ са в небето.

Царят заповяда всичко на главния си лейтенант Перлепос Драгурон. Малко след това се появи Мугул и баща ѝ.

— Трябва да запалим огъня — обясни Лили. — Балонът ще се напълни с горещ въздух и ще се издигне в небето.

— Да не правиш някакви магии? — попита недоверчиво царят.

— Не, всичко става заради горещия въздух. Ние хората го наричаме физика. Със сигурност това не е магия — успокои го Лили. — Горещият въздух в балона лети по-нависоко отколкото студеният на земята. Този въздух може да издигне над земята дори хора — планини

като мен. За лилипути като вас летенето няма да е никакъв проблем. Когато огънят в тенджерата угасне, балонът ще започне бавно да се спуска.

— Не мога да повярвам — каза впечатлено царят. — Но щом казваш... Нямам търпение да видя какво ще излезе.

Както беше разказала Лили, балонът се напълни с горещ въздух и се издигна над площада. Дългите, шарени знаменца, които Лили беше сложила за украса, се разлюляха от вятъра. Балонът трябваше да обиколи целия остров. Мугул и баща ѝ смело се впуснаха в това пробно летенето.

По нареждане на Лили балонът беше завързан за земята с въжета, за да могат двамата тестови пилоти да се качат в кошницата. Едно доста дълго въже лежеше на земята и беше завързано в единия край за балона, а в другия за земята. Така балонът не можеше да бъде отвян от вятъра.

Многото помагачи държаха здраво въжето, защото балонът го опъваше и всеки момент щеше да отлети. Под радостните възгласи на лилипутите двамата тестови пилоти се качиха в кошницата. Лили за последно провери въжетата и дали има достатъчно дърва за поддържане на огъня. В коша имаше и кофа с вода, за да може огънят да бъде изгасен при нужда.

Преди да тръгнат, Лили им даде последни напътствия:

— Не забравяйте да слагате дърва в огъня. Ако искате да се приземите, трябва просто да загасите огъня. Не се страхувайте, няма да се разбиете в земята. Горещият въздух в балона ще се изстуди бавно и вие ще започнете да се спускате много плавно. Сега ви пожелавам късмет!

След това царят произнесе кратка хвалебствена реч и най-накрая Лили успя да даде старт на полета. Пред очите на всички балонът започна да се издига величествено във въздуха. Лилипутите започнаха да ликуват и да развяват знамена. Още преди въжето, с което балонът беше вързан за земята, да беше опънато до краен предел, бащата на Мугул поздрави хората със своя рог. Лили беше сигурна, че той беше чул радостните възгласи на хората отдолу. След това той взе бинокъла си и започна да наблюдава наоколо. От горе със сигурност се виждаше хоризонта напред в морската шир.

Не само лилипутите бяха доволни. Лили беше много щастлива, че успя да помогне на малките си приятели.

Цар Аурурон се поклони ниско пред нея, като за малко щеше да падне от терасата.

— Не знам как ще можем да ти се отблагодарим.

— Няма нужда... — отвърна скромно Лили.

Но беше прекъсната от звука на рога, който известяваше тревога.

Чу се вик:

— Скрийте се! Веднага по къщите! Пазете се!

Всички започнаха панически да тичат към къщите си. Лили остана сама на площада.

Беше много изплашена. Дали и тя трябваше да се скрие от тигровия кондор? Започна да се оглежда в небето, но там се виждаше само балонът. Той се поклащаше напред-назад във въздуха, доколкото позволяваше въжето. Знамената се вееха, носени от вятъра. Нямахте и помен от тигровия кондор. Лили се замисли за Мугул и баща ѝ. Те не можеха да се скрият в каменната си къща. Бяха изложени на директно нападение от кондора.

Едва сега на Лили ѝ стана ясно, че изобщо не беше помислила за подобна ситуация. Колко беше глупава. Бедните човечета бяха оставени на произвола на съдбата!

Кондорът все още не се виждаше. Бащата на Мугул беше престанал да бие тревога. Може би не искаше да привлича вниманието

на птицата върху себе си, въпреки че със сигурност му беше ясно, че извисен в небето нямаше да остане незабелязан.

Градът беше притихнал. Чуваше се само плющенето на знамената, които вятърът развяваше.

— Горките! — помисли си Лили.

Само ако имаше идея как да прогони птицата! Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака и да се моли...

Лили следеше небето с тревожен поглед. Ето, кондорът се появи. Беше огромен и изобщо не отговаряше на размерите, с които бяха свикнали лилипутите. Ето защо лилипутите се страхуваха толкова много от него. Той се приближаваше безшумно, почти без да размахва криле. Дори и отдалече се забелязваше колко хищно отваряше човката си и показваше ноктите си.

Но какво беше това? Изведнъж той направи обратен завой. Лили не предполагаше, че кондорът можеше да бъде толкова подвижен. Може би беше забелязал балона и беше решил да го разгледа.

— Кра-а-а...! — писъкът на кондора проряза въздуха, като беше по-силен от шума от знамената.

След това птицата се обърна и отлетя.

— Знамената го изплашиха — прошепна Лили с облекчение.

Разбира се, нали и по парковете слагаха подобни неща, за да се плашат птиците.

Въздишката на Лили се чу чак до края на острова. Малките човечета в кошницата бяха вън от опасност. Балонът беше започнал да се приземява и се спусна недалече от нея. Лили коленичи и се наведе към тестовите пилоти.

— Поздравления! Мисията е изпълнена! — прошепна Лили.

— Наистина всичко мина добре. За миг се бях изплашила. Нямам представа, защо това чудовище изведнъж реши да си тръгне — отвърна развълнувана Мугул.

— Всичко е в знаменцата — обясни Лили. — Ние хората ги наричаме плашила.

В същото време Лили призна пред себе си, че беше сложила знамената само за украса. Понякога малко късмет не вреди...

— Грандиозно! — каза бащата на Мугул впечатлено и свирна с рога, като искаше да даде знак, че опасността е преминала.

Пръв се появи царят.

— Лили, поздравления! — извика той от балкона на двореца. — Обявявам те за официално плашило на нашето царство!

Лили се изкашля:

— Е, това се казва титла...

Лили намигна на приятелката си Мугул. Беше време да се връща вкъщи. Тя взе едно паве и си го сложи в джоба.

— Това ще е спомен за вас голям малък народ — прошепна тя.

От другия джоб извади плюшената мишка и се запъти към плажа. Знаеше, че никой не можеше да я последва толкова бързо. Така и трябваше, защото Лили не искаше да изплаши лилипутите с внезапното си изчезване.

Лили с лекота изказа заклинанието за магическия скок.

Когато почувства твърда почва под краката си, Лили едва се осмели да отвори очи. Дали щеше да е пак малка? Тя сложи ръце пред очите си и страхливо погледна през пръсти.

Какво светеше така заплашително в тъмното?

Това бяха очите на котарака Клуни. Чу се и заплашително фучене. Лили свали ръце от очите си и въздъхна облекчено.

Понеже се беше появила толкова внезапно, котаракът сигурно се беше изплашил и се беше скрил зад палмата на Лили. Лили го взе на ръце и се огледа: в тъмнината се открояваха шкафът, бюрото и леглото. Всичко си беше с нормална големина. Клуни също я беше познал и се отъркваше мъркайки в ръкава ѝ.

— Е, вече не си толкова страшен. Не съм много сигурна дали щеше да ти хареса човешкото месо...

Тя го остави на земята. Лили забеляза, че книгата за пътешествията на Гъливер все още лежеше отворена на бюрото ѝ. Затвори я и каза:

— Може би ще е хубаво да се добавят още няколко глави... Ако Мугул не ми беше разказала за Гъливер, човек можеше да си помисли, че той е посетил лилипутите, след като аз прогоних завинаги тигровия кондор...

БОМБАСТИЧНО ПЪТУВАНЕ С БАЛОН

Хектор, приятел на Лили и
експерт в магиите представя:

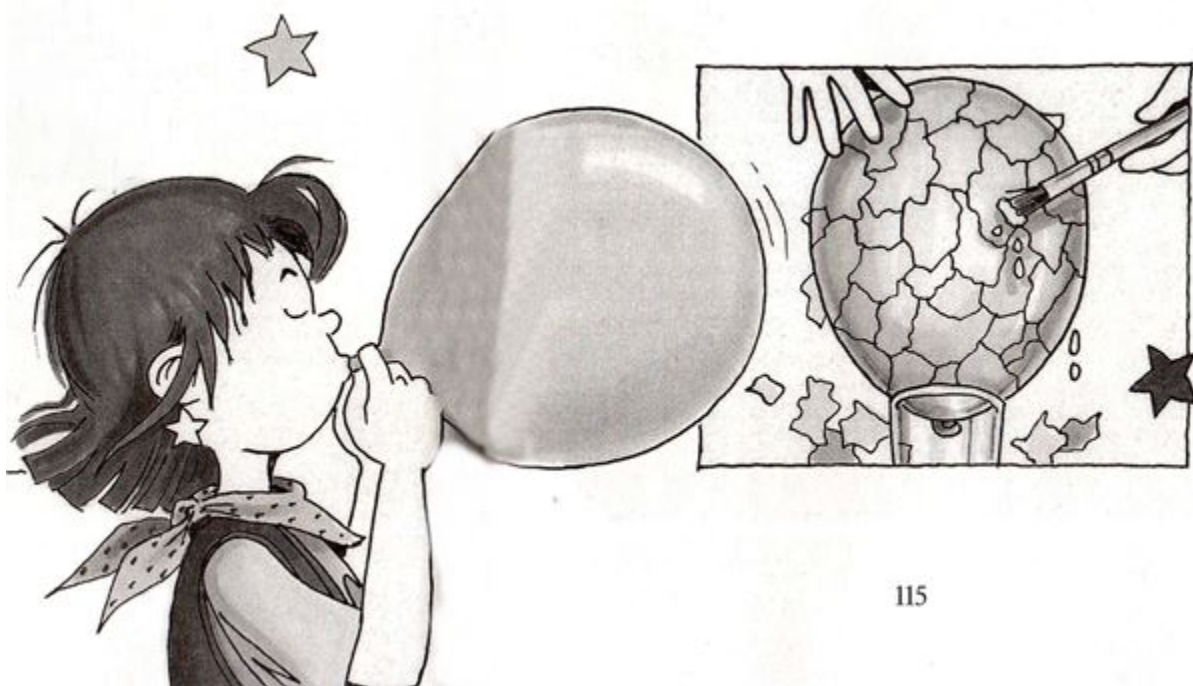
Магиите на Лили от
страната на лилипутите.

Със сигурност и ти искаш да си имаш балон като този на лилипутите? Много е лесно да го направиш. Може да го закачиш за прозореца или над леглото си. Всичко, което ти трябва, е в списъка на Лили:

Балон
Лепило за тапети
Картон — размер А4
Шарена хартия
Четка
Шнур

Линийка
Молив
Ножица
Лепило

Първо, балонът се надува и се връзва отдолу. След това се поставя върху чаша, като се намазва с лепило за тапети, с изключение на мястото, което е в чашата. Шарената хартия се накъсва на малки парчета, които се залепват за балона. Те се натискат за всеки случай и с четката. Процедурата се повтаря, докато балонът е облепен от всички страни. Остава се да изсъхне един цял ден.

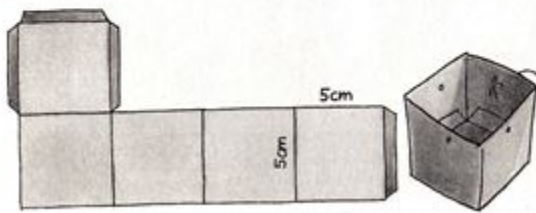

115

На следващата сутрин балонът се вади от чашата и възелът му се отрязва с ножица. Лепилото и хартията продължават да поддържат формата на балона.

Сега липсва само кошът. От картона се изрязва показаната на картинката форма и се залепва. С четири въженца кошницата се прикрепя за балона отдолу.

Остава да натоварите само няколко лилипута, които да са вашите тестови пилоти...

116

Остава да натоварите само няколко лимончета, които да са вашите тестови пилоти...

117

Издание:

Автор: Книстер

Заглавие: Лили Чудото в страната на лилипутите

Преводач: Марина Михова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Немски

Издание: Първо

Издател: A & T Publishing Ltd.

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Повест

Националност: Немска

Печатница: ПК „Димитър Благоев“

Редактор: Благовеста Цветкова

Художник на илюстрациите: Биргит Рийгер

ISBN: 978-619-7106-09-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1970>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.